

Norge af en person, der da havde bopæl i dette land.

§ 5. Retsafgørelse og administrativ afgørelse, herunder midlertidig afgørelse, der er truffet i Finland, Island, Norge eller Sverige om forældremyndighed over et barn eller om ret til personligt samkvem med et barn, eller som i øvrigt går ud på, at et barn skal udleveres, kan fuldbyrdes her i landet, såfremt afgørelsen kan danne grundlag for fuldbyrdelse i det land, hvor den er truffet. Dette gælder, uanset om afgørelsen har opnået retskraft. Forlig, der er indgået for en domstol, eller aftale, der er godkendt af en administrativ myndighed i de i 1. pkt. nævnte lande, kan i samme omfang fuldbyrdes her i landet.

Stk. 2. Afgørelsen, forliget og aftalen kan dog ikke fuldbyrdes, hvis de strider mod afgørelser, forlig eller aftaler, der er truffet, indgået eller godkendt her i landet, medmindre de førstnævnte afgørelser skal have gyldighed i henhold til særlige regler herom.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke afgørelse truffet af den fuldbyrdende myndighed og beslutning truffet af børne- og ungdomsværn eller anden myndighed i henhold til lovgivning om den offentlige børne- og ungdomsforsorg eller anden lignende offentlig forsorg eller anbringelse.

§ 6. Afgørelse, der lyder på betaling af penge, og som efter §§ 1-3 kan få bindende virkning her i landet, men som endnu ikke har opnået retskraft, kan ligeledes fuldbyrdes her i landet, hvis den kan fuldbyrdes i det land, hvor afgørelsen er truffet. Der kan dog ikke foretages fuldbyrdelsesskridt, som går ud over en sikring af kravet, medmindre der foreligger sådanne forhold, som nævnes i retsplejelovens § 542, stk. 3.

§ 7. Loven gælder ikke for:

- 1) afgørelse og forlig angående bosondring, separation, skilsmisse, ægteskabs omstødelse, adoptionsforholds stiftelse eller ophævelse, umyndiggørelse, ophævelse af umyndiggørelse, vilkår eller bodeling i forbindelse med separation, skilsmisse eller ægteskabs omstødelse, medmindre der er tale om fuldbyrdelse af en afgørelse, der har bindende virkning her i lan-

det efter art. 22 i konventionen af 6. februar 1931 indeholdende international-privatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål,

- 2) afgørelse og forlig angående forældremyndighed over et barn eller ret til personligt samkvem med et barn, eller som i øvrigt går ud på, at et barn skal udleveres, medmindre afgørelsen eller forliget er omfattet af § 5,
- 3) afgørelse og forlig angående familieretlig underholdspligt,
- 4) afgørelse og forlig angående slægtskab,
- 5) afgørelse og forlig om arv, efterlevende ægtefælles rettigheder, dødsboskifte eller ansvar for en arveladers gæld, medmindre afdøde var statsborger i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige og bosat i en af staterne,
- 6) afgørelse og forlig angående konkursbehandling og tvangsakkord uden for konkurs eller afkræftelse eller andet bortfald af rettigheder i tilfælde af konkurs, medmindre afgørelsen eller forliget angår afkræftelse eller andet bortfald af rettigheder i tilfælde af konkurs, der er erklæret i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige, og retten ved åbningen af konkursen anså sig kompetent, fordi skyldneren er eller ved sin død var bosat i det pågældende land, eller et selskab havde sit sæde dér, og
- 7) afgørelse og forlig i sager, som skal anlægges direkte ved de særlige domstole, der behandler spørgsmål om kollektive aftaler i arbejdsforhold.

Stk. 2. Loven gælder heller ikke i det omfang, andet følger af regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser og forlig på særlige retsområder.

§ 8. Loven gælder ikke for:

- 1) afgørelse truffet af en myndighed, der alene var kompetent, fordi sagsøgte havde gods i det land, hvor afgørelsen blev truffet, medmindre sagen angår et krav, der vedrører godset, eller for hvilket godset er stillet som sikkerhed, eller sagsøgte har indladt sig i sagens realitet uden at tage forbehold,
- 2) afgørelse truffet af en myndighed, der alene var kompetent, fordi sagsøgte ved stævningens forkyndelse havde midlertidigt ophold i det land, hvor afgørelsen